

Οι ποταμοί Σάρθος και Σιμόεις ἀπειλούν νὰ πνίξουν τὸν Ἀχιλλέα.

(Έργον τοῦ Φλάδημαν).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ**Η ΟΠΤΑΣΙΑ**

Είχε τριγυρίσει, δέν ξαίρω πόσες διάρες, στὴ φαληρικὴν ἀκρογαλιά, μεθυσμένος ἀπὸ συτηρία, ἀπὸ μοναξία καὶ ἀπὸ φεγγάρι. «Η δάλασσα, λιόντοντας ἡσηκα τὸν ἀσπισμένο δίσκο, σ' ἔνα βαθὺ καὶ δροσέρο τρεμούλισμα στασιμένων καὶ λαμπρῶν ἀντανακλάσεων, καθὼς κυλόνες μιᾶς αὐτὰ τὰ κύματα τῆς, ἔδιπλῶντας τα, ἕνα—ἕνα, μέσ' στὴ μεγάλη φεγγαφορδαδιά, ἐλέ τοὺς ἑλαφρούς, πνιγμένους ἤχους κάποιουν φύλινον μὲ λαζατάρα, μὲ ἀλπηνὴ ἐφωτικὴ λαζατάρα, ἀλλὰ καὶ μὲ φόβο καὶ προσφύλαξη ποὺ τρέμουν καὶ δὲ θέλουν νὰ δικονοτοῦν...» Ήταν μὰ ἀπὸ τὶς βραδιές ἔκεινες, ποὺ καλύπτουν τὴν ψυχή σὲ ρευματισμός, σὲ τριψερό καὶ ἀπόστοιμα σωμήματα τοῦ νοῦ, σὲ μακρινές καὶ μυστικές λαρυγγεῖς, σὲ χιμαρούνες ἀνατολήσεις...

Είχε κάμει τὸ γύρο τῆς πλάτειας, καὶ ἐπειτα πῆρε τὸ δρόμο τῆς ἔξεδρας. Τὸ ξυνέντι πάτομα τῆς γένουσσας ἔξεδρας, ἐτοίμης συγκανά κάτω στὰ πόδια του, καὶ ἥταν αὐτὸς τὸ κουφωμένο τριξίδιο της, σὰν ἔνας μικρὸς βόργυς πονεμένος, σὰν ἔνας βόργυς διαμαστυρός, ποὺ τὴν ξυνισσεις μὲ τὰ βήματα του. Πέρα, στὰ βάθη τοῦ Σαρωνικοῦ, σταριμένοι σε λατυρούς μόστησμαντικούς, τὰ φώτα αὐτὸς τὶς μακρινές φαρδύνεις, ὀσυνητούναν μέσ' αὐτὴν ἡσηκα. «Ο μικρὸς δγκος τῆς Καστέλλας, δεξιά, ἔρχεται τὸν ίστρο του στ' ἀνάγνην φέρα, μεγαλωμένο καὶ ἐπαβλητικόν...»

«Ἐκανε τὸ γύρο τῆς ἔξεδρας, καὶ ἐπειτα κάθησε γιὰ νὰ ξεκουραστεῖ. «Ἔγρα τὸ χέρι τὸ κεφάλι, καὶ ἅρφες τὰ μάτια του νὰ πλανηθῶν τριγύρῳ. Τὰ φώτα τοῦ Παλιοῦ Φαΐήρου, ἄγριατα καὶ διλυτρα καὶ ἔκεινα, ἔκλειναν τὴν ἀνατολικὴ μεριά, σ' διο τὸ μέσηρο τῆς μεγάλης παραλίας, ποὺ πάντασσε κατάσταση, σὰν ἔνα περιθέρωμα...»

«Ἴστος καὶ νὰ τὸν πῆρε, καὶ μὰ στηγμή, δὲν τονούσι, μαροεῖ, διώσι, καὶ νάνιεις, ἀπλῶς, συλλογισμένος. Μια φορά, δὲ σάλιες καθόλου. Διατηροῦσε τὴν αἰσθηση τοῦ τόπου, είχε χάσει, δύοις, τὴν αἰσθηση τοῦ χώρου...»

Σὲ λίγο, διώσι, καθὼς ἤταν βυθισμένος, ἔχασε καὶ τὴν αἰσθηση τοῦ τόπου: τοῦ φαινόταν πῶς βρισκόταν σὲ μιὰ χώρα, σ' ἔναν τόπο ἀγνούσιο καὶ ἀνόντιμο, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν ἀνθρώποι καὶ ἥγοι, ποὺ δὲν ὑπῆρχε παρά μόνο τὸ φεγγάρι... Αὐτὸς τὸ πρόσωπα βάσταζε δὲν ξαίρω πόσην διάρα.

Μια στηγμή, μέσος στὴ βαθιά του νάρκης, θέλησε ν' ἀναδράσει, νὰ συνέλθει. Είδε τότε μὰ σκά ποδὸς προσφρούσσος. Προσχωροῦσε κατὰ δύο, μὲ βήματα μεγάλα, ἀλλὰ συγά καὶ ἀθρόουβα, σὰν πλέρης. «Ήταν

ἔνας ἀνθρώπος ψηλός, καχεκτικός, χωρὶς κατέλλο καὶ χωρὶς σακία. Προσχωροῦσε μὲ βήματα μεγάλα, ἀλλὰ κούφια καὶ δισταχτικά. Κρατοῦσε κάπια στὸ δεξιὸ του χέρι, ποὺ φαινόταν ἀρκετά βαρύ —καὶ αὐτὸ τὸ πράμα ποὺ κρατοῦσε με προσφύλαξη, ἔσπεν τὸν δύο του νὰ γέρνει. «Ἐγτασε στὴν ἀκρη τῆς ἔξεδρας, καὶ ἀκούησης τὸ φρεσομά του χώρου. Ο φύλος μας τὸν παρισκολούθουσε. Είνε μὲ μεγάλη ηδονή, νὰ παρακαλούνθεις, χωρὶς νὰ φάνεσαι, τὶς ιδιαιτερες κινήσεις τῶν ἀνθρώπων, τὴν ὥρα ποὺ θαρροῦν πῶς εἶναι μόνοι...» Κ' ἐντούτοις ἤταν δινατό φεγγάρι, καὶ ὁ ξένος Σπρετε, μέσα σὲ τόσο φῶς, νάχει ἀντιληφθεῖ τὴν παρουσία του. Κ' διως ἐπεννος ἔδειχε πῶς δέν τον είχε δει. Στάθηκε καὶ κοίταξε τὴν θάλασσα, καὶ ἐπειτα πάλι γύρισε τὰ μάτια στὴ στεριά, σὰ νὰ τὸν φοβόταν πῶς τὸν παρακαλούνθουσαν. Κ' ἐπειτα πάλι κοίταξε μ' ἐπιστροφὴ τὴν θάλασσα..»

Τὰ φώτα αὐτὸς τὶς μακρινές φαρδύαρκες, είχαν ἀλλάξει θέση, σ' αὐτὸ τὸ μεταξέν. Είχαν πενώσα πρὸς τὸ μέρος τῆς Καστέλλας. Δινό—τρία μόνον ἑλαμπταν ἀκριδα στὸ ἀνοικτά. Καὶ τὸ φεγγάρι είχε προχωρήσει, ἐπικούρο καὶ ἔκεινον νὰ προσει. «Ενα φύσιμα, λεπτό καὶ δροσερό, είχε πάρει αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ πελάγουν.

Ο φύλος μας δὲν ἔπαιε νὰ παρακαλούνθει. Δὲν ἥθελε νὰ κάνει κακομία κίνηση, κανέναν πρότοι, ποὺ νὰ τὸν φανερώσει. «Ο μιστηριώδης αὐτὸς ἀνθρώπος, μὲ τὶς προφίλακτες καποτεύσεις του, τοῦ κινοῦσε μά μεγάλη περιέργεια. Κάτι τούλεγε, στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, πῶς θὰ γινόταν μάρτιος κάποιου πράγματος σημαντικού, καὶ δχι συνηθησιμούν...»

Ο ἀνθρώπος στεκόταν βυθός μὲ ἀγαλματώδης, καὶ ἐπισκοποῦσε τὰ βαθιά νερά. «Ἐβλεπε τὴ στεγνή κατατομή του, τ' ἀχαρινὸ καὶ κοκκαλιώδο κοριά του, νὰ προσβάλλουν ὑποβλητικά, στὸ γαλλάζιο φύντο τ' οὐφανοῦν. Είχε τὰ χέρια ἐνομένα πάσια, καὶ δὲν ἔπαιε νὰ βλέπει πρὸς τὴ θάλασσα. Πρὸς τὴ μεριά, ποὺ βρισκόταν καθημένος, δὲ γύρισε τὰ μάτια του καθόλου. Μιὰ στηγμή ποὺ γίνοιτο τὰ μάτια του, φαινόταν νὰ κοιτάζει μεριμνά. Τὴ στηγμή ποὺ γίνοιτο, ωστόσο, πρόφτασε καὶ ἔλει τὴ λάμψη τῶν ματιών του, ποὺ πέρασε μάν στρατη, στὸ φῶς τοῦ φεγγαροῦ...» Κ' ἐπειτα βαρέθηκε νὰ πάρακολουθεῖ. Τὰ βλέπαρε τον βάρισμαν μὲ μᾶς, καὶ ἔπεισε μάν ἀλισσόνη σκοπούρα στὸ κεφάλι, σὰν προειδοποίησε τον θάνατο ποὺ σημένει...

«Εμειν» ἔστι, δὲν ξαίρω πόσην διάρα. Σαρνικά,

τὸν ξύντηρος' ἔνας κρότος. "Ανοιξε τὰ μάτια του, καὶ κοίταξε τριγύρω. Δὲν ἴστηρε πανένας στὴν ἔξεδρα. 'Ο κρότος ἔμιαζε μὲν πάγκλασμα νεῦρων. 'Ο ἄνθρωπος εἶχε ἔξαραντεῖ. Πρόφρτασε μόνο, καθὼς κοίταξε στὴ θάλασσα, καὶ σὺν ἀναστάσιμα νερῶν ποὺ ξανακλείνον... 'Ἐνας τρόμος τοῦ παράλυσε τὰ γόνατα! 'Ἐτρεξε πρὸς τὸ μέρος, ποὺ, λίγην ὥρα πρίν, είχε σταθεῖ, ἀπίνητος, ὁ ξένος... Δὲν ἴστηρε ἤγος, πουθενά!

Μέση στηγάνη του, καὶ τὴν πεποίθησην του πώς ἐκεῖ, κοντά του, διὸ βήματα αὐτὸν πέφα, είχε γίνει κάποιο πρᾶμα φρεβόφη, γύρισε τὰ μάτια του πρὸς δὲλτα τὶς μεριές, ἵστομος νὰ μητῆσαι τὶς φωνές, καὶ νὰ ξητήσει ἀπὸ κάποιο μιὰ βοήθεια... Τὸ φεγγάρι είχε πιὰ καθεῖ, ἡ ἔξεδρα ἦταν πατακοπεῖν, τὰ φύτα τῆς πλατείας είχαν σθίσει. Δὲν ἴστηρε ξωντανή ψυχή. 'Η θάλασσα, βουθή καὶ σοτευτή, σά μιὰ ἀνέξιχνιαστη μεγάλη μάρνη πλάκα, ξώσαν τὴν ἔξεδρα καὶ τὰ γύρω, βιθικαμένη καὶ ἀπολιθωμένη σὲ μιὰ βιθικά καὶ νεροχικήν ἀνυσία...

Μιὰ στιγμή, τοῦ πέραστο στὸ νοῦ, σὰν ἀστοκτή, πώς είχε πέσει θῦμα παραμήσιστος, πώς δὲλτα ποὺ νόμιμα πάς είδε, δὲν ἤταν παρὰ πλάσμα τοῦ μικαλοῦ του, πώς δὲν ἴστηρε τέτοιος ἄνθρωπος ποτέ, καὶ πώς τὸν εἶχε δεῖ μέσον στὸ ὄνειρο του... Σκινθόντας, ὅμως, νὰ κοιτάξει πιὸ καλά, βρήκε στὸ κάθισμα μιὰ πέτρα στρογγυλή, καὶ ἀναστρώντας τὴν στροφγυλή τὴν πέτρα, βρήκε ἔνα χωράκι τιμπλούμενό. Μὲ δάχτυλα τρεμούλαστά, τὸ πῆκε, τὸ ξεδίπτωσε, καὶ στὸ φῶς ἐνὸς σπιρτού ἀναμενόν, πρόσφρασε καὶ διάβιος μιὰ λέξη, μὲ μεγάλη γράμματα χοντρά : «ΑΥΤΟΚΤΟΝΩ Μ. Ρ.» — καὶ τίτοτα!

"Ἐτρεξε τότε στὴν ἔξεδρα, σὰν τρελλός, κοντρούμβαντας στὰ ξυλένα σκαλοπάτια, μὲ τὴν ἑλίπιδα, μέσον στὴν ταυσή του, πώς κατὰ θάμπορδος νὰ προλάβει... Τὸ γεγονός διὰ πονίγηρ' ἔνας ἀνθρώπος, τόσο πολὺ κοντά του, σχεδὸν δίπλα του, καὶ ἀπότελος δὲν ἀπέλιστε τὸ χέρι νὰ τὸν σάσσει, ταῦδεν κάπιτα, σὰν ἀλλοφυσούνη....

Καθὼς ἴστηρε στὴν ἔρημη πλατεία, τοῦ φανόταν πάλι ὁ κύριος εἶχε σθίσει, πώς διοτιούσε κανένα νὰ φωτίσει, καὶ διοτιούσε ποτέ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους—πάλι ηπαν μετεφεύκεν μέσον στὸ βρόχια κάποιον φρεγού καὶ παραγκοῦ βραχιγάν, ποὺ δὲν ἴστηρε τρόπος νὰ ξανθήσει! Δὲν ἤσαιρε ποὺ βρίσκεται τὸ τυμῆμα, δὲν εἴρισκε κανένα νὰ φωτίσει... "Ἐτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ «Απταίου». Έτελε κάπιτα, μετὰ χίλια βάσανα, ἔπειτε σὲ κάπιτον ἀστυφύλακα. Μὲ φρονή βραχιγάν καὶ κοιτασμένη, λαχανιασμένους ἀπὸ τὴν τρεχάλα, τοῦ δημητρίου περίτον τὶς συνέθη. "Ἐτρεξεν μαζί, ὡς τὴν ἔξεδρα. Τοῦδενεικε τὸ μέρος καὶ τὴ θέση. 'Ο ἀστυφύλακας κατέβη τὶς σκάλες, καὶ ἔφαξε μέσον στὶς βάρκες, νὰ βρεῖ κάπια βαρολόμεο. Βαρράρης δὲν ἴστηρε μέσον στὶς βάρκες. Οι βάρκες καταντανένες καὶ ἐγκαταλελειμμένες, δεμένες γύρω—γύρω, στὴν ἔξεδρα.

'Εκείνος, σ' αὐτὸν τὸ μεταξύ, ἔφαξε νὰ ξανθεῖ τὴν πέτρα καὶ τὸ γράμμα. 'Η πέτρα δὲν ἴστηρε πουθενά. Καὶ τὸ γράμμα εἶχε γίνει ἄφαντο... Μὲ τὸν ἀστυφύλακα μαζί, στὸ δινατό καὶ φεγγαλέο φῶς τοῦ μικροῦ του φαγαριοῦ τῆς τούτης γύρισαν διὸ τὸ πλατύ τετράγονο τοῦ ἀπάνω μέρους τῆς ἔξεδρας, πανίδι πρὸς πανίδι, καὶ διὰ τὰ καθισμάτα τούτων. Πέησαν, γραμμή, διετοὺς διετούς—διὰ τὸ γράμμα δὲν ἴστηρε πουθενά....

'Ο ἀστυφύλακας τὸν κοίταξε παράξενα. Μπορεῖ καὶ νὰ τὸν πῆρε γιὰ τρελλό. "Εβανε πάλι τὸ φανάρι μέσον στὴν τούτη, καὶ κατηγόρισεν καὶ οἱ δύο τους γιὰ τὸ τημῆμα. "Εβανε μιὰ πρόσκειρη κατάθεση, σ' ἕναν ἀρχιφύλακα ποὺ βρήκεν. Τώρα, διωτε, τὰ μετέδειν τοὺς δίδιος. 'Η φωνή του δὲν ἤταν παταθεῖ. Είχε κάπιτα τὴν πεποίθηση του. 'Εναυθε νὰ πέτει σ' ἀντιράσσει, καὶ νὰ προσαλεῖ τὴ δυστασία... Στὸ ποὺ στοιδανό γεγονός τῆς ἰστορίας —στὸ μοναδικὸ πετσικιό της, ποὺ θὰ ἤταν ἡ πέτρα καὶ τὸ γράμμα, χαμένα τόσο μεταποιῶδες— δὲν μποροῦσε νὰ δύστε ἐξηγήσεις... "Αρχισε καὶ δίδιος ν' ἀμφιβάλλει. Μὲ μαστημένα λόγια τοὺς καρφέτησε, καὶ τραβήξεις γιὰ τὸ σταθμό, ν' ἀνέβει στὴν Αθήνα. Σὲ λίγο πέρασε τὸ τραύμα, καὶ τὸν πῆρε. 'Ηταν τὸ πόστο πρωτόν, καὶ ἀρχίζει νὰ καρφίζει.

Μετά τὴν περιπέτεια ἔκεινη, δὲν ξανακατέβηρε στὸ Φάληρο. "Εψαχνε μόνο στὶς ἐφημερίδες, μὲ μιὰ μεριὰ τρεμούλα στὴν ψυχή, ἀπὸ τοὺς τίτλους ὡς τὶς ἀγγελίες, μήτως ἀναπαλάνθει κάπιτα λέξη ποὺ νὰ τοῦ λυσεῖ τὸν ἀμφιβολία... "Εβλεπε πολλές αὐτοκτονίες, ἀλλὰ καυμάτια, σὰν ἔκεινη ποὺ ζητοῦσε. Κ' ἔπειτα ἀπὸ δινή μήνες, σταμάτησε νὰ φάγει.

Καὶ τὴν ἔμφατα ποὺ σταμάτησε νὰ φάγει, βάλνοντας τὸ χέρι του τυχαία, στὸ δεξὶ τοστάκι τοῦ γελέκου, ξανθορήκε τὸ χαμένο γράμμα! "Έγραψε μὲ κεφαλαῖα γράμματα —

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Κατότιν πολλῶν παραπορήσεων, σχετικῶς μὲ τὴν ἐπέδραση τοῦ θυλασσού στὸν ἀνθρώπινο δργανισμό, ὁ σοφὸς καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, δόκτωρ Ροντίζα, συνεπάσσαν, ὅτι οἱ κάπιτοι τῶν μερῶν ποὺ βρίσκονται μερινὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα, πρέπει νὰ πάνταν καθηγητευεντὸς τοιά ποτήρια θαλασσινοῦ νεροῦ. Τὰ χλωριοῦντα καὶ ιοδιοῦντα ἀλατα ποὺ περιέχονται σ' αὐτὸν σὲ μεγάλη ποσότητα, είναι πολὺ τονοτάτα γιὰ τὸν ἀνθρώπινο δργανισμό.

'Ο ς. Ροντίζα μάστιστα συνιστά νὰ ίδρυσθων στὶς πολὺ μεσόγειες πλεύς καὶ εἰδικά ἐργαστήρια πρὸς παρασεύην τεχνητοῦ θαλασσοῦ νεροῦ. Τόπη μεγάλη στοιχειώδητα ἀπόδειται στὴ χρησιμοποίηση τοῦ νεροῦ τῆς θαλασσής!

* * *

Στὴ Βουδαπέστη ίδρυθη τελευταία ἀπὸ 70 Ογγαράζες ἀφοτοκράτειρ, ἔνας γυνακείος σύλλογος, ὁ σοστὸς τοῦ ὅποιον είναι πολὺ ποιτότυπος.

'Απλούστατα, ἡ κυρίες ποὺ ίδρυσαν τὸν σύλλογο, θέλουν νὰ ἐποδίσουν μὲ κάθε τόπο τοὺς συζύγους των νὰ καρφιστοῦν. Κάνουν μάλιστα διαφορὰ προσαγάγαντα στὸν τύπο καὶ στὸν πολιτικὸν κύριον γιὰ τὸ διοικητικὸ πλείστου τῶν καρφοταγίνων.

Η φρέδος τοῦ στιλλόγου είναι ἡ κύρια ἐνὸς πρόπτη μεγαλεμέδους, ὁ ὅποιος, ἀμοιβαποτάληρος διόπλιμη τὴν περιουσία του στὸ καρτοπαίγνιο, ἀναγκάστηρε νὰ πλαστογραφήσῃ ἐπί τεσσάρων 125.000 πορνόν, γιὰ νὰ ἔξαριθμη μεριά κρέη του. "Οταν δὲ ἀνεγάλιψη πειράστησε πολὺ ἐπρόσειτο νὰ σύλληψθῇ, κλείστηκε στὸ γραφεῖο του καὶ αὐτοκτόνησε.

* * *

Πρὸ μήνας στὸ Λονδίνο, οἱ ἀντιρόσοποι σιαραντακτὶ εἴθησαν μέρος στὴ «Διάσκεψη τῶν φυσικῶν δινάμων», ἡ ὅποια ἔγινε γιὰ νὰ καθοριστῇ ἢνταράχει ἡ δρὶ έπάρκεια φυσικῶν προϊόντων γιὰ τὴ συντήρηση τῶν ἀνθρώπωντος.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὶς ἀναπονώσεις τῶν μελών τῆς διασκέψεως, θὰ χρειαστοῦν ἀλόρια 35.000 χρόνια γιὰ νὰ ἔξαντλησθοῦν τὰ φυσικὰ προϊόντα τῆς Γῆς, τὰ ἀποραιτούματα γιὰ τὴ συντήρηση τῶν ἀνθρώπων γένους.

'Ιδιαιτέρως γιὰ τὸν ἀνθρώπα ποὺ κλείνει μέσα στὰ στάλινα του ἀπλανήτης μας, ἔχειρισθη, ὅτι μᾶς φτάνει γιὰ 3.000 χρόνια. 'Η δὲ πετρελαιοφόρες πηγές τῆς Γῆς θὰ ἔξαντλησθοῦν ἐπίσης' ἀπὸ 3.000 χρόνια!

* * *

Οι Τεύτονες, ὁ ἀρχαίος λαὸς ποὺ κατοικοῦσε τὰ βορεινά μέρη τῆς σημερινῆς Γερμανίας, είχαν τὴ συνήθεια νὰ τίνουν μέλι ἀνακατευτεῖνο μὲ νερό, προφετεῖα, μεταπέμπει παὶ βραδίν, ἐπὶ τριμάτη πέραση στὴν θέση του, καὶ διετούς διετούς— πετσικιό της, ποὺ μάλιστα τοῦ ιστορίας —στὸ μοναδικὸ πετσικιό της, ποὺ θὰ ἤταν ἡ πέτρα καὶ τὸ γράμμα, χαμένα τόσο μεταποιῶδες— δὲν μποροῦσε νὰ δύστε ἐξηγήσεις... "Αρχισε καὶ δίδιος ν' ἀμφιβάλλει. Μὲ μαστημένα λόγια τοὺς καρφέτησε, καὶ τραβήξεις γιὰ τὸ σταθμό, ν' ἀνέβει στὴν Αθήνα. Σὲ λίγο πέρασε τὸ τραύμα, καὶ τὸν πῆρε.

μὲ μεριά γράμματα παχεία : «ΑΥΤΟΚΤΟΝΩ Μ. Ρ.»— καὶ τίτοτα ἄλλο. "Εμεινε σαν ἀποσολωμένος! 'Αλλ' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, ἔνιοτε μιὰ παράξειν καρά : αὐτὸν τὸ γράμμα, ποὺ καρποῦσε μέσον στὰ χέρια, πρόβαλλε, τώρα, σὰ διτλὸ πειστήριο, καὶ τοῦ ἀπόδειγνε, μὲ τρόπο φανερό, πώς τὸ μικαλό του βρισκόταν στὴ θέση του, καὶ πώς δὲν είχε σύτε μιὰ στηγὴν σαλέψει, καθὼς ἀρχίζει καὶ δίδιος νὰ πατερεύει... Τὸ ζήτημα τῆς πέτρας μόνο ἔμεινε —ἄλλα καὶ ἐκείνη μπορεῖ νάπτεσε στὴ θάλασσα...

Δὲν ἔδειξε τὸ γράμμα σὲ κανένα. Τώρα πά, τὶ ὑψελόδοσε νὰ τὸ δεῖξε; Τὸ κράτησε πλειστέον στὸ συγτάρι του, καὶ τὸ κοίταξε, ποὺ πού πού, κρυφά, τὶς στυγεῖς ποὺ βρίσκεται μονάχος.

'Αλλ' ἀπὸ τότε —τόσα χρόνια, τώρα— δὲν ξανακατέβηρε στὸ Φάληρο. Κι' ὅταν τοῦ λέν οι φίλοι τοῦ γιατὶ δὲν κατεβαίνει —ἀπότος ποὺ τόσο τ' ἀγαποῦσε, μᾶρα φορά— τὸ πρόσωπό του σκοτεινάζει μονομάζ, καὶ προσπαστεῖ ν' ἀλλάξει τὴν πουσέντα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

